

K. BOUTER

KREKEL DE WAARZEGGER

L. OPDEBEEK-UITGEVER-ANTWERPEN

Krekel de Waarzegger

gevolgd door

Gelukkige Hans

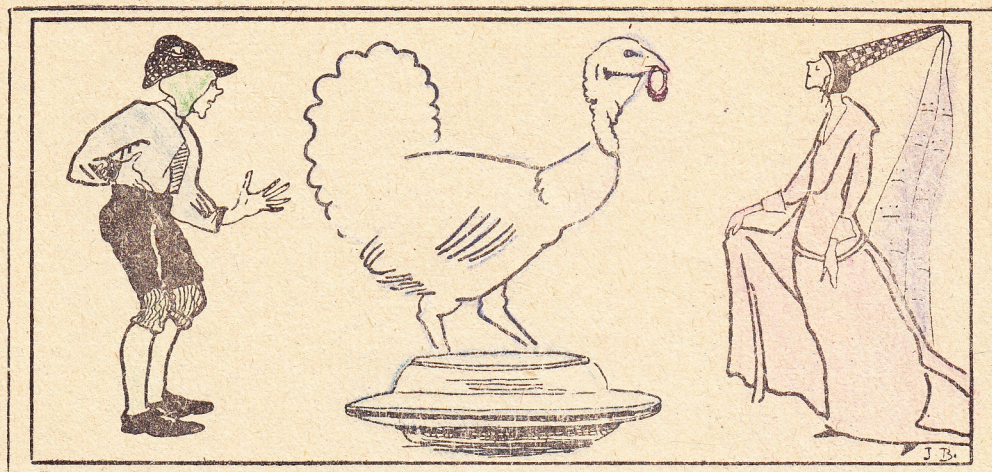
en

"Balten Giet,,

Bewerkt door K. BOUTER

Pentteekeningen van J. DE BOSSCHÈRE

KREKEL, DE WAARZEGGER.

AATSTLEDEN hoorde ik de geschiedenis vertellen van Krekel den Waarzegger en zijn vrouw. Zij is de moeite waard, luister, ik begin:

Krekel had een vrouw en geen kinderen. 't Was zoo 'n rare, gelijk men dat gewoonlijk zegt, maar toch een brave vent.

Maar zooals alle menschen had hij een passie: Krekel was verslaafd aan den drank. De gelegenheid bood zich gelukkig niet veel aan om te drinken, want Krekel moest hard voor zijn brood werken, evenals zijn vrouw, die garen spon. Maar éénmaal op de week moest hij met dit gesponnen garen naar de markt, in de stad, en dat was voor hem de noodlottige dag. Hij borrelde soms de helft van de koopwaar op en wat hij daar later dan ook spijt van gevoelde, hij kon, met den besten wil van de wereld, den genever niet laten.

Wanneer hij niet gedronken had, was hij sterk genoeg om alle goede voornemens te vormen, maar eenmaal in de kroeg vergat hij de stem van zijn plicht en bij den eersten borrel dien hij binnengoot werd hij een ander mensch. Hij kreeg een zwak hoofd, zwak hart en zwakke beenen en een nog zwakkeren wil.

Arme Krekel!

Zijn vrouw was, langs haren kant, verzot op hutsepot. Goeste is te koop, men ziet het. En toch lag er een verband tusschen den borrel van Krekel en den hutsepot zijner vrouw. Krekel mocht thuis komen in zulken ongezegenden toestand als de vuurdrank hem over en weer zwingelde, hij zou nooit ruzie gekregen hebben van zijn wederhelft indien hij maar al het noodige had meêgebracht tot het koken van den lievelingskost zijner brave wederhelft.

Krekel liet dan ook nooit na van de stad en de markt huistoe te gaan, beladen met drank en selder, rapen, wortelen, savooien en een

flink stuk schapenbout. Zijn vrouw wachtte hem op den dorpel af en van verre riep zij hem de allerliefste namen toe die haar dankbare maag en de liefde haar ingaven.

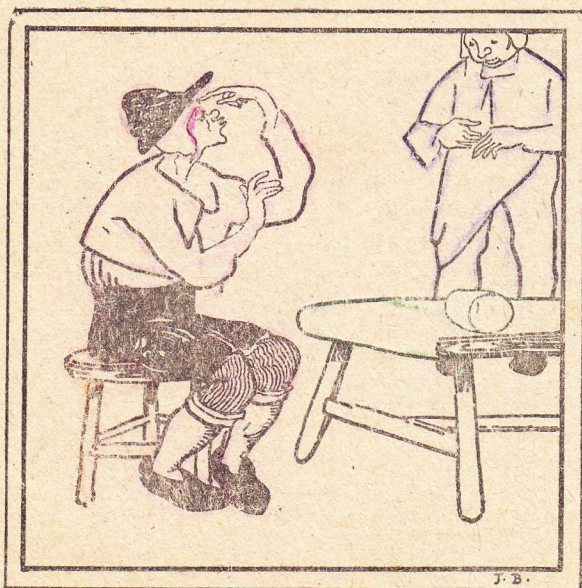
Maar zekeren dag liep het verkeerd. Krekel had veel geld gekregen voor het garen, meer dan gewoonte en zulks verheugde hem zoo buitengewoon dat hij besloot er een « dubbele » op te zetten en het deed ook. Hij sloeg onderweg geen enkele herberg over en geraakte op den duur leelijk van het rechte pad. Men hoorde hem van verre afkomen, zoo vervaarlijk zong hij. Zijn laatste centen geraakten op en in plaats van zijn vrouwtje met een ekstraatje te verrassen bezat hij niets meer om haar op den traditioneeelen hutsepot te vergasten.

Hij onderzocht en doortastte zijn zakken en vond nog juist vijf centen. Hiermede laveerde hij de « Hoop van Vrede » in, bestelde zijn borrel, dronk hem uit en bleef toen in zwaren slaap, het hoofd op een hoekske van de tafel, snurken.

Toen hij een paar uren nadien wakker werd had hij vreeselijken rouwkoop. Hij had zich zelf wel kunnen aframmelen om zijn beestachtig gedrag.

— Wat ga ik toch doen ? jammerde hij bij zich zelf. Wat zal mijn vrouwke nu van mij zeggen ! Zoo'n dronkelap, die ik ben ! Het is de eerste maal van mijn leven dat ik haar totaal vergeten heb ! Zij verwacht mij met ongeduld en ik durf niet naar huis toe ! 't Is een wreed iets !

De baas, hem wakker ziende, vertelde hem de historie van den dag ; dat men den ring van de gravin gestolen had en deze honderd kronen had uitgeloofd aan alwie haar den ring kon terug bezorgen of de dieven aanwijzen.

Krekel bracht zijn wijsvinger aan zijn voorhoofd, dacht een oogenblik na en zei toen binnensmonds :

— Krekel ! dat is een kolfje naar uw hand ! Honderd kronen ! Wat zal mijn vrouwke hutsepot kunnen smullen ! En hij voegde er zachter als onbewust bij : « En ik borrels ! » Honderd kronen ! Wij waren hiermede uit de miserie !

Hij stond op en verliet de herberg. Aan

een jongske vroeg-hij den weg naar het kasteel en een kwartier later belde hij aan het ijzeren hek en vroeg om de gravin te mogen spreken.

— Wat wilt ge ? vroeg deze, toen hij bij haar was binnen gelaten.

— Ik ben Krekel, de waarzegger, sprak hij.

— Krekel, de waarzegger ? Nooit gezien noch van gehoord ! antwoordde de gravin.

— Mijn naam is beroemd tot over de grenzen van ons land, Gravin ! zei Krekel verwonderd. Ik kan allerlei geheime zaken ontdekken.

De gravin bekeek wantrouwend den man met zijn verzopen gezicht en die rook naar genever. Maar zij was zeer bedroefd om haar ring en wilde een proef wagen.

— Ge zijt dus waarzegger, zeide zij. Opperbest ! Ik zal u honderd kronen geven wanneer gij den dief van mijn ring zult aanduiden. Gij hebt hiertoe drie dagen tijd. Wanneer gij echter na den derden dag mij geen voldoening gegeven hebt, zal ik u, als een spitsboef, van 't kasteel laten weggagen.

— Wees gerust, mevrouw, alles komt wel in orde.

Den eersten dag ging Krekel poolshoogte nemen van het terrein. Hij wandelde in het groote park en scharrelde overal wat rond. Zocht langs weg en wegel, achter heg en struik. 't Was vruchtelooszoe moeite. Van een ring was niets te ontdekken. Tegen den avond, toen hij onder de bladeren en het mos zocht, bemerkte hij drie knechten die fluisterend met elkander spraken en hem met den vinger aanwezen.

Krekel dacht dat zij hem uitlachten en werd beschaamd. Maar toen hij het drietal eens goed had bekeken las hij iets in hun oogen dat hem niet aanstond. Hij kroop op handen en voeten tot in hun nabijheid en hij hoorde een hunner nog duidelijk zeggen :

— Ik geloof dat die kerel het op ons gemunt heeft. Laat ons oppassen !

— Zoo, zeide Krekel, dat is goed om weten !

Na den avondmaaltijd werd Krekel, op last van de gravin, naar een slaapkamer gebràcht, op het hoogste, waar de knechten allemaal sliepen.

Hij was zeer vermoeid van het zoeken en van den angst. Hij liet zich op een stoel vallen, diep zuchtend, en riep luide :

— Arme sukkelaar ! Dat is er nu al een van de drie !

De knecht die naast zijn kamer gelogeed was en met zijn oor tegen den muur luisterde, hoorde deze woorden : « Dat is er nu al een van de drie ! » Hij schrok er van en zeide :

— 'k Geloof dat die toovenaar ons op het spoor is.

Hij liep, kouselings, naar de kamer waar zijn medeplichtigen sliepen en vertelde hen dat de zaak verbrod was, want de vreemdeling had reeds een der drie dieven ontdekt.

Ge kunt denken hoe zijn medeplichtigen verschoten. Ze konden dien nacht bijna geen oog dicht doen.

Den volgenden dag doorzocht Krekel het kasteel van den kelder tot den zolder. Hij liet geen hoekje, geen kantje onverlet. Hij vergat zelfs des middags te eten, doch des avonds had hij nog niets gevonden.

Na het eten begaf hij zich naar zijn slaapkamer, liet zich weder op zijn stoel vallen en sprak ontmoedigd:

— Arme sukkelaar ! Dat zijn er nu al twee van de drie !

De knecht die geluisterd had bracht deze woorden opnieuw aan zijn gezellen over.

— Het is met ons gedaan ! zuchtte hij. De wonderbare kerel zal ons aan het gerecht aanklagen. Wij zullen in het gevang geworpen worden en dan is het met onze schoone dagen amen en uit.

De drie deugnieten waren ontsteld ; zij overlegden een gedeelte van den nacht en kwamen tot 't besluit den waarzegger om te koopen.

Des morgens, zeer vroeg, gingen zij aan zijn deur kloppen en toen zij voor hem verschenen wierpen zij zich op de knieën, bekenden hun misdaad, overhandigden hem den ring, en boden hem ieder een zak geld aan zoo hij hen niet verklapte.

Krekel liet zich de geschenken welgevallen, kruiste hierop de armen over de borst en zei hun dat eerlijkheid het langst duurde, dat iedere misdaad aan het licht komt, al moesten de kraaien het uitbrengen, dat zij zich in 't vervolg te beteren hadden, want dat hij in de wereld nuttiger werk te doen had dan fielen op te sporen.

— Gelukkig, voegde hij erbij, dat gij tot inkeer zijt gekomen en

uw misdaad bekent. 'k Had u alle drie al van den eersten dag in de gaten en wist zeer goed dat gij de dieven waart. Ge moogt uw handen kussen dat gij met zulk goedaardig man te doen hebt als ik, anders was de strop nog te goed geweest voor jullie. Beschaamt in 't vervolg het vertrouwen niet meer dat uw meesteres in u stelt.

De drie dieven waren tevreden dat de zaak aldus verliep.

Krekel, van zijn kant, was niet minder verheugd.

— Ik zou er een goeden borrel willen opzetten! dacht hij, maar eerst moet ik de gravin nog een staaltje van mijn kunst geven, want ze scheen het maar half met mijn wetenschap op te hebben.

In de keuken wist hij wat gehakt vleesch te bemachtigen, draaide den ring daarin tot een balletje en ging naar 't neerhof waar kippen, eenden, pauwen en kalkoenen dooreen liepen.

Hij wierp het balletje en een kalkoen slokte het op.

Nu ging onze oolijkaard naar de gravin en zegde haar :

— Mevrouw, de dief van uw ring is gevonden. Verdenk echter geen enkel uwer bedienden want zulks ware onrechtvaardig. Toch is een der bewoners van 't kasteel de dief.

— Spreek, man, en draai zoo niet om den pot. 'k Ben niet gewoon raadsels op te lossen.

— Dat is waar, mevrouw, zulks is mijn vak. Nu, ik zal het u zeggen : De dief is een Kalkoen.

De gravin schudde ongeloovig het hoofd.

— Goed, zei Krekel, we zullen de proef op de som zetten. Mevrouw, wilt ge mij toelaten den kalkoen te slachten?

Hierin stemde zij toe. De kalkoen werd gevat en opengesneden, en, zooals de waarzegger het had voorspeld, vond men den diamanten ring in zijn maag.

— Dat is niet pluis, meende de gravin, die zag dat het vleesch-

balletje nog niet verteerd was. Ik wil den kerel nog aan een tweede proef onderwerpen.

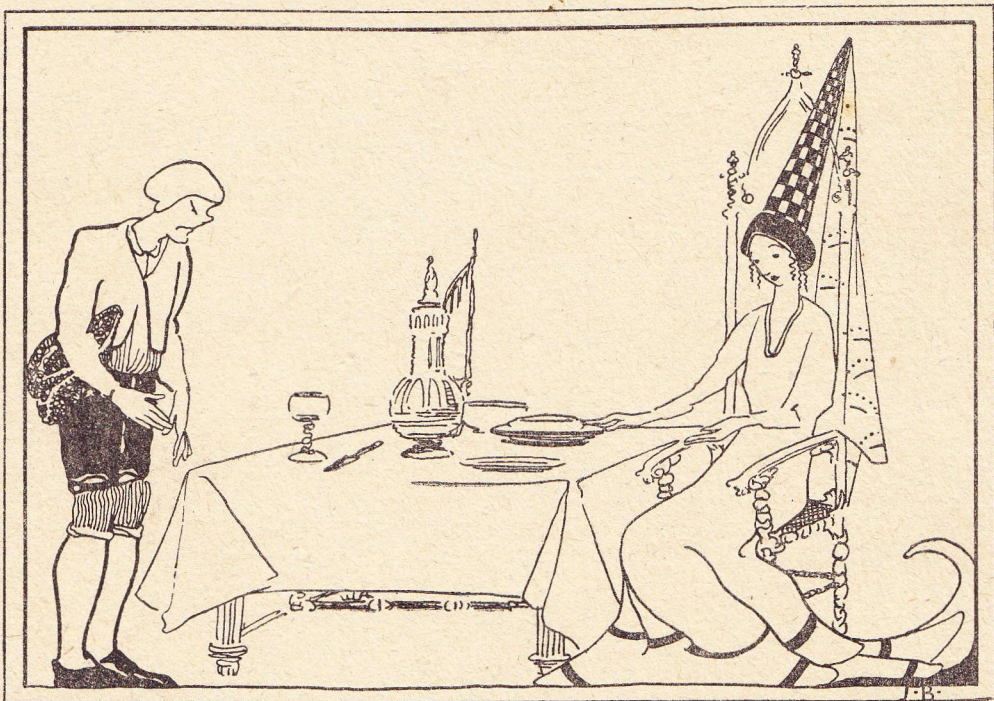
Zij weigerde Krekel de honderd kronen uit te betalen, maar daar zij niet vlakaf dierf zeggen dat ze hem niet betrouwde, begon zij, op haar beurt, rond den pot te draaien.

— Waarlijk, sprak zij, valsch, vleierend, ik bewonder u en gij zult mij buitengewoon gelukkig maken wanneer gij mij nog een blijk van uw kunst wilt geven.

Het angstzweet brak Krekel uit. Hij begreep dat de gravin hem op een tweede, zware proef wilde stellen, gebaarde echter van niets en vroolijk antwoordde hij :

— Mevrouw de gravin, ik ben tot uw dienst. Bij mij komt het er op een kunststukje niet op aan.

— Best, man. Ik verzoek u dus van avond aan mijn tafel en zal u dan zeggen wat ik van u verlang.

Toen Krekel des avonds aan tafel kwam, zag hij voor zich twee dicht opeenliggende borden staan. En tusschen die borden zat een krekeltje, maar dat wist de waarzegger natuurlijk niet.

— Waarzegger, zoo begon de gravin, op de twee borden wijzend. Ik wil met mijn eigen oogen zien hoe ernstig uw kunst is. Ge moet me zeggen wat er tusschen deze borden zit. Raadt ge het, dan geef ik u vijftig kronen meer. Weet ge 't echter niet, dan laat ik u honderd

vijftig zweepslagen toedienen en schandelijk van het kasteel weg-jagen. Begrepen?

De man was als met lamheid geslagen. Hoe moest hij zich nu uit den slag trekken. Honderd vijftig zweepslagen of honderd vijftig kronen ! 't Verschil was merkbaar. Schande of rijkdom ! In verbeelding zag hij daarenboven zijn vrouw die sinds drie dagen op haar hutsepot wachtte, de arme sloore ! Zijn gemoed kwam vol, hij krabde zich achter de ooren en mompelde luide :

— Arme Krekel ! Arme Krekel !

Nu was het de beurt der gravin om verstoeld te staan. Zij trad op hem toe, drukte hem de hand en wenschte hem geluk.

— Waarlijk, zegde zij, ge zijt een groot kunstenaar !

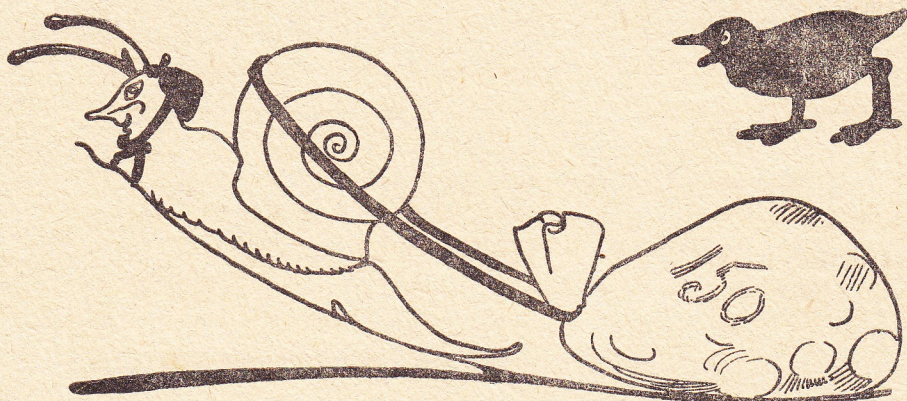
Zij lichtte het bovenste bord op en nu zag Krekel het diertje dat denzelfden naam droeg als hij.

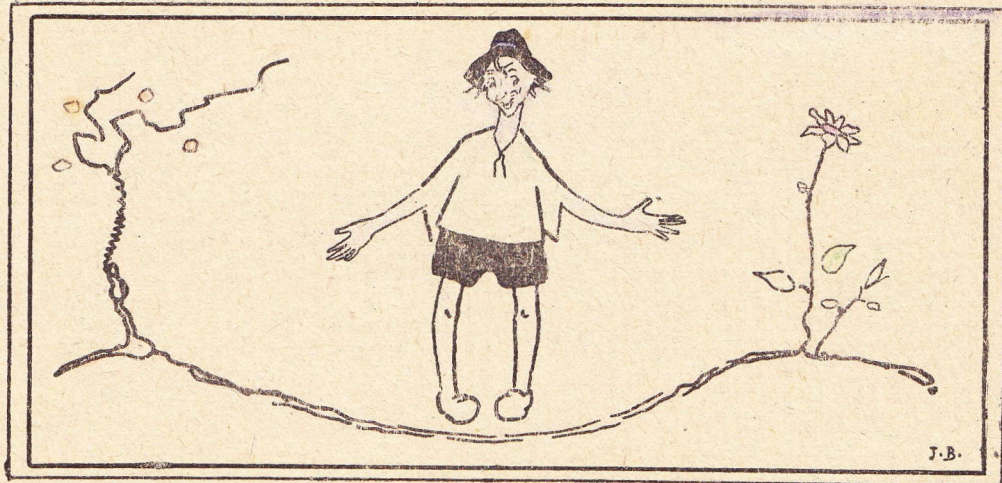
Hij trok met zijn honderd vijftig kronen en het geld dat de drie dieven hem geschonken hadden naar huis, maar onderweg kocht hij zulken grooten voorraad rapen, wortelen, groenten en hamelenbout, dat er een hutsepot voor een gansch regiment kon mede gekookt worden.

Men kan zich de vreugde van zijn vrouwtje voorstellen die hem dood waande en die dag en nacht om hem geweend had.

Zij at den overheerlijken hutsepot en Krekel dronk zijn borrels.

En met het geld kocht hij een nieuw spinnewiel, hielp zijn vrouw in haren arbeid en hun zaakjes gingen uitstekend.

GELUKKIGE HANS.

Op zekeren dag, zei een rijk heer tot zijn knecht :

— Hans, gij hebt mij jarenlang eerlijk en trouw gediend, ik wil dat niet onbeloond laten. Ziehier, neem dit, besteed het goed en wees gelukkig !

Met deze woorden ontving Hans van zijn heer een klomp klinkklaar goud, zoo groot als Hansjes hoofd en ik kan u verzekeren dat het niet van de kleinste was.

Hans was zeer tevreden, bedankte zijn heer, pakte den klomp goud in zijn zakdoek en ging op reis naar zijn dorpje waar zijn moeder woonde.

Het dragen van het goud viel Hans echter niet mee, het werd hem hoe langer hoe zwaarder; dan droeg hij het op den schouder, dan weer op het hoofd, en hij zweette, zweette, dat het hem langs het gezicht droop.

Daar komt hij een ruiter tegen, die welgemoed zijn fiere klepper berijdt.

— Kijk ! Kijk ! zegt Hans, paardrijden is toch maar een genot voor wie het kan en een paard bezit.

De ruiter, die deze woorden hoort, houdt zijn paard in en vraagt aan Hans, wat hij daar in dien zakdoek met zooveel moeite meedraagt.

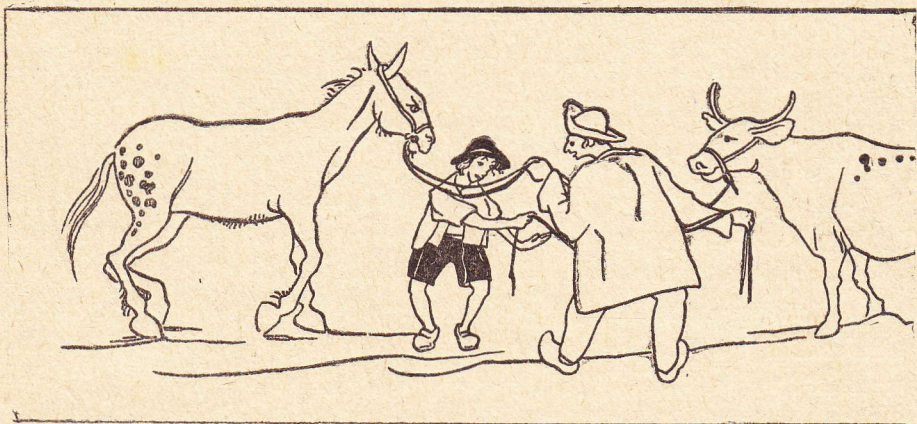
— Dat is een klomp goud ; zuiver, zwaar goud ! Ach, wat is dat sleuren toch een hard werk ! zuchtte Hans, terwijl hij zijn vracht verachtelijk op den grond wierp.

— Zoo! sprak de ruiter. Welnu, dan weet ik goeden raad. Als gij gaarne verder wilt rijden, laten we dan ruilen. Ik neem dat zware vrachtje van u over en gij neemt mijn paard!

— Top! roept Hans vroolijk. Dat laat ik mij geen tweemaal zeggen. Hier is mijn hand!

De ruil wordt gesloten, de ruiter neemt den klomp goud op en haast zich uit het gezicht van Hans te komen, bevreesd dat deze misschien nog spijt van zijn ruil zou krijgen. Hans echter sprong op het paard en reed weg in zoo snellen draf, dat het stof achter hem opvloog. Niet lang duurde het evenwel of het paard deed een sprong, zoodat Hans, die niet al te best rijden kon, van het beest aftuimelde en op den weg neerviel als een zoutzak. Hij dacht niet anders of hij had zijne ribben gebroken.

Juist komt een boer den weg langs met eene koe aan een touw. Hij ziet het ongeluk, vangt het paard op en brengt het bij Hans. Deze weende en wreef zich de ledematen.

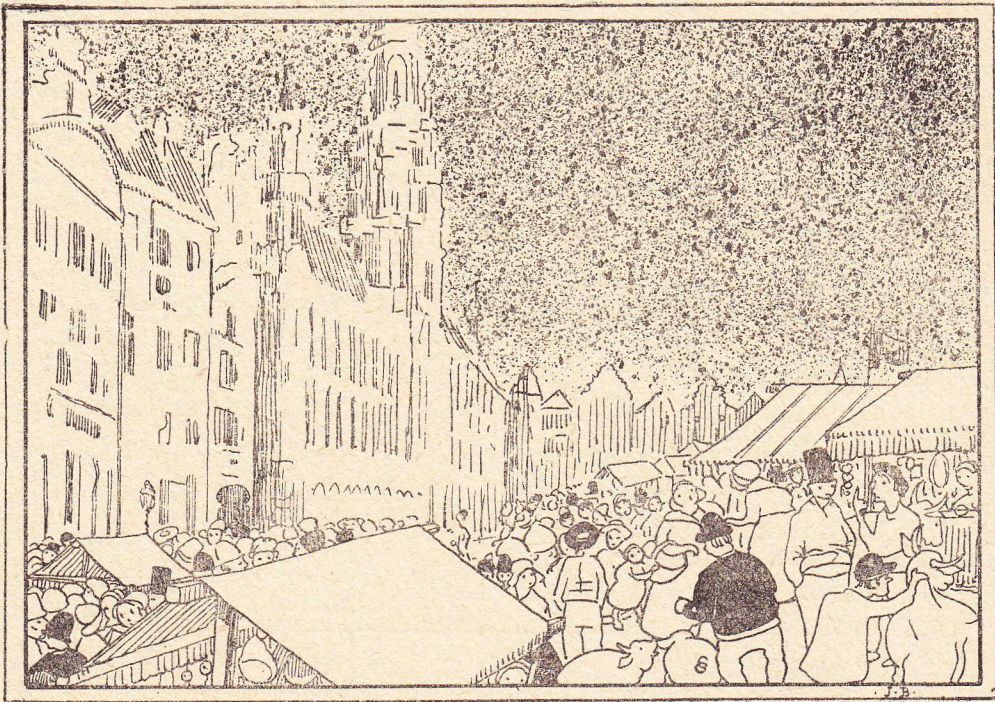

— Nooit wil ik meer paardrijden; dat is veel te gevaarlijk! Als men nu nog eens een koetje heeft, zooals gij, goede vriend, dan kan men dagelijks melk drinken en boter en kaas eten en men loopt geen gevaar afgeworpen te worden en armen of beenen te breken.

— Ei, zegt de slimme boer, als u mijne koe zoo goed bevalt, dan heb ik wel zin in uw paard. Laat ons ruilen; gij mijne koe en ik uw paard.

— Mij goed, zei Hans; maar zeg mij eerst of uw koe in staat is om den ploeg te trekken.

— Ho, man! Wat ge mij daar vraagt. Er is geen enkel paard dat zoo trekken kan als Blare. En ze geeft melk waarvan men lekkere boter en heerlijken kaas kan maken. Mocht ge ze ooit beu worden

dan gaat ge er mede naar de Brusselsche markt, daar krijgt ge er zoo-
veel geld voor als ge dragen kunt!

— Dat lijkt mij een goede ruil, dat doe ik! zegt Hans, neemt de
koe en drijft die voor zich uit, terwijl de boer het paard besteeg en
op een draf heen reed.

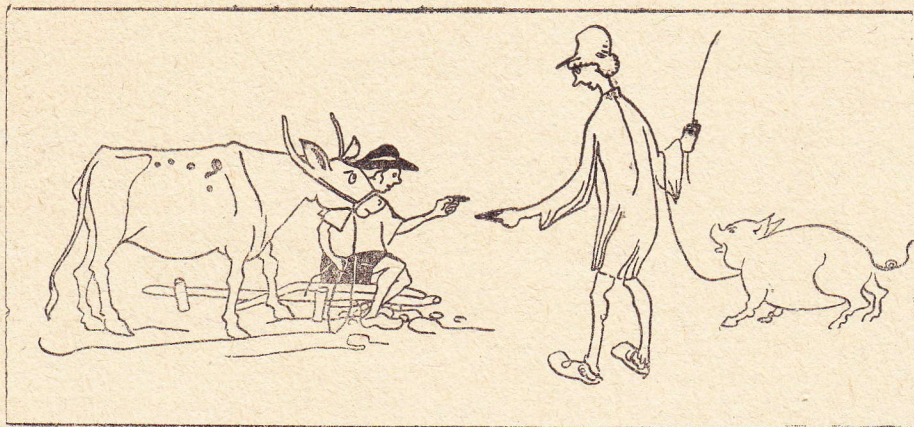
Ook Hans vervolgde zijn weg en toen hij aan een herberg kwam,
verteerde hij daar zijne laatste stuivers; nu hij een koe had, had hij
geen geld meer noodig.

Het was dien dag zeer warm en Hans was nog een heel eind
verwijderd van het dorp, waar zijn moeder woonde; na eene poos
met zijn koe voortgesukkeld te zijn, kreeg hij dorst.

— Dat is niemendal, dacht Hans, de koe zal mij wel de noodige
melk geven.

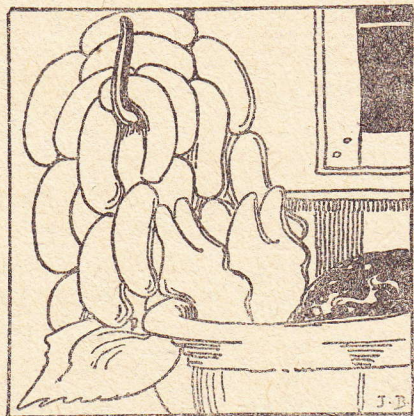
Hij begon dus de koe te melken, deed dit echter zoo onhandig
dat er geen druppel melk te voorschijn kwam en de koe hem ten
laatste een trap gaf dat hij achterover rolde, en zich dermate aan
het hoofd wondde, dat hij half bewusteloos bleef liggen.

Juist kwam daar een slager voorbij met een jong varken. Deze
liep naar den ongelukkigen Hans toe, gaf hem een weinig te drinken
en vroeg hem toen, wat er gebeurd was. Hans vertelde zijn ongeval
en toen zei de slager dat zoo'n oude koe geen melk meer gaf, die moest
geslacht worden.

— Hm! antwoordde Hans, dat zal ook geen lekker gebraad geven, oud koevleesch! Neen, dan is een vet varken beter, daarvan krijgt men lekkere hesp en worst.

— Dat zegt ge wel, mijn beste man. Het is ongelooflijk wat er allemaal uit zoo een varken komt: lever, nieren, ooren, pooten, bloedworst, hesp, spek, karbonaden, enz. Met zijn haar kunt ge op den koop toe nog borstels maken. Natuurlijk kost zoo'n beest duurder dan een domme koe.

— Goede God! dacht Hans, als hij dat alles hoorde, en die stapel van lekkere dingen voor zijn oogen zag schemeren, dat is veel geld waard! Het is ver boven mijn middelen.

— Goede vriend! zei de slager, die zag wat er in Hans omging, als mijn varken u zoo bevalt, laat ons dan ruilen; gij het zwijn en ik de koe. Dat is billijk!

— Ruilen? Meent ge dat werkelijk? vraagt Hans. Gaarne hoor!

En innerlijk verheugd wandelt hij met het varken verder, terwijl hij bij zichzelf zegt:

— Telkens doet ge een beteren ruil, ge zijt toch een echt gelukskind, Hans!

Een looze kwant was getuige geweest van den ruil en dacht aan een middel om Hans zijn varken afhandig te maken. Weldra komt hij hem te gemoet met een gans onder den arm. Hij groet Hans, maakt een praatje met hem en laat zijn gans zien.

— Wel, vindt ge het niet een flink beest? vraagt hij. Het is bestemd voor een huwelijksfeest. Voel maar eens hoe vet het is!

Hans weegt de gans in de handen, voelt onder haar vleugels naar het vet en zegt:

— Ze is vet genoeg, dat is waar; maar mijn varken is ook niet voor de poes!

— Uw varken! roept de ander uit. Dat varken is niet van u, dat varken is gestolen. Pas maar op, dat de burgemeester uit ons dorp u niet ziet, anders wordt ge op water en brood gezet.

— Ach, ach, wat ben ik een ongeluksvogel! roept Hans uit. Goeie, beste vriend, help mij om 's hemels wil.

— Ik weet wat, zegt de slimme gast. Geef mij uw varken in ruil voor mijne vette gans. Ik ken hier alle laantjes en sluipwegen, mij zullen ze zoo gauw niet vangen!

Zoo gezegd, zoo gedaan. De ruil werd wederom gesloten en binnen twee minuten was de oolijke snuiter verdwenen.

— Ziezoo, lachte Hans, alweer uit den brand geholpen. En wat zal mijn moeder blij zijn als ik zoo'n lekkere vette gans thuis breng. Het water loopt me al uit den mond als ik aan een gebraden ganzebout denk. En dan het vet, en de pluimen, wat zal ik daar heerlijk op slapen! Jongens, jongens, wat ben ik toch een geluksvogel!

En met de gans onder den arm spoedde hij zich voort.

Eindelijk komt hij in het laatste dorp voor zijn geboorteplaats. Daar ziet hij een scharenslijper aan zijn kar. Het is een lustig gezelschap: hij fluit en slijpt en slijpt en fluit en zingt dan weer een vroolijk lied.

Hans blijft verwonderd staan en kijkt en luistert en zegt ten slotte:

— Het gaat u zeker goed in de wereld, dat ge zoo vroolijk zijt. Kende ik ook die kunst maar!

— Ja, waarde kameraad, antwoordt de scharenslijper, ik ben altijd vroolijk, want ik heb immer geld in den zak. Dat kunt gij ook hebben met uw gans. Hoe komt ge daaraan?

— Heb ik geruild voor een varken, verklaarde Hans.

— En het varken?

— Voor een koe in de plaats gekregen.

— En de koe?

— Voor een paard verhandeld.

— En het paard?

— Heb ik gekregen voor een klomp goud, zoo groot als mijn kop.

— O, gij slimmeke! En dat goud?

— Heb ik verdiend. Zeven jaar loon bekomen!

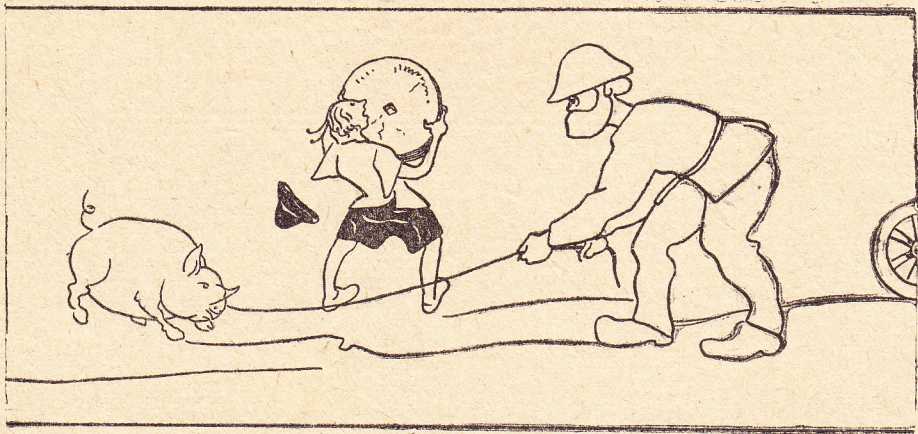
— Geluksvogel! U ontbreekt niets anders, dan dat ge scharenslijper wordt, zooals ik, dan kunt ge iederen dag rammelen in het geld. Ge hebt daar niets anders voor noodig dan een goeden slijpsteen. Kijk!

daar heb ik nog een; hij is wel een beetje afgesleten, maar gij kunt hem nog best gebruiken. Dien steen geef ik u voor uw gans! Wilt ge?

— Of ik wil? Zeker! roept Hans verheugd uit. Iederen dag in het geld rammelen, dat gaat me!

De booze scharenslijper nam daarop een ouden wetsteen, gaf dien aan Hans in ruil voor diens vette gans en vervolgde lachend zijn weg. Ook Hans wandelde verder, verheugd in zichzelf mompelende:

— Alle dagen geld op zak! Ge zijt voor het geluk geboren, Hans!

Intusschen, de zon stond hoog, het was warm en hij kreeg dorst. Die steen woog hem als lood, nog zwaarder dan de klomp goud.

Waarom moet hij dien steen meedragen? Ach, was hij hem maar kwijt.

Daar komt hij aan een beek en houdt stil om zijn dorst te lesschen. Hij bukt zich voorover en, plets! daar glijdt de steen over zijn schouder het water in.

— God zij lof! riep Hans. 'k Ben eindelijk van dat wreede ding verlost!

Hij richtte zich op en danste van vreugde, wierp zijn hoedeke in de hoogte en aanschouwde zich als den gelukkigsten mensch op de wereld.

Arm, als zeven jaren vroeger, kwam hij bij zijn moeder aan en was gelukkig!

« BALTEN GIET! »

AAK en Balten waren gebroeders en woonden in een groot bosch.

Zekeren avond, toen Jaak bezig was het eten te bereiden, stond er eensklaps een groote wolf voor hem die hem met blikkerende tanden en gloeiende oogen bekeek.

Jaak schrok zich bijna een ongeluk. In zijn grooten nood dacht hij aan zijn broeder en riep zooveel hij roepen kon:

— Balten giet! Giet Balten!

Balten hoorde dezen noodkreet, liep naar den haard waar de soep kookte en goot dezelfde over den kop van den wolf.

Het ondiër werd vreeselijk verbrand en liep jankend en huilend het bosch in.

— Wacht maar, ellendelingen! brulde de wolf, dat zult ge mij betaald zetten. Ik zweer dat ik den eersten van ulieden, dien ik ontmoeten zal, met haar en huid zal opvreten!

Eenige weken later was Jaak, in 't diepste van het bosch, bezig met eikels te rapen. Opeens hoorde hij, in het struikgewas een geritsel en zag voor zich de gloeiende oogen en den wijd opengesperden muil van denzelfden wolf die de kokende soep over zijn lijf had gekregen.

— Ditmaal zult ge mij niet ontsnappen! tierde de wolf. Ik ga u algaau een manneke minder maken.

Hij wilde toespringen, maar Jaak voelde niet den minsten lust om zijn leven te eindigen in de maag van een wolf.

Hij klauterde flink op een boom en toen de wolf naar zijn kuitën sprong, diende hij hem een ferm trap op zijn muil toe.

Hij kroop tot in het toppeke van den boom en lachte daar den wolf uit.

— Lach maar! riep de wolf. « Wie 't leest licht best licht! »

Hij vlijde zich op het mos onder den boom neder, tot Jaak het ginder boven zou verdrieten.

Maar Jaak kon ook tegen het wachten. Hij leunde met den rug tegen den stam, ontstak een pijpke en begon smakelijk te rooken.

Zoo verliepen de voor- en een groot gedeelte van den namiddag. De zon neeg zich reeds ten Westen en 't begon stilaan te schemeren.

De wolf, wiens nek pijn deed van omhoog te kijken, stond eindelijk op en verdween in het struikgewas. Jaak zag hem verdwijnen en maakte zich juist gereed om beneden te klauteren, toen hij tot zijn groote ontsteltenis, den vreeselijken wolf terug zag, vergezeld van een twaalfstal andere wolven, even vreeselijk als de eerste.

— Nu, manneke ! riep de aanvoerder, nu gaan wij eens lachen !

Jaak zag, hoe hij zich te vierpoots tegen den stam van den boom plaatste. Een wolf klom op zijn rug en zette zijn voorste pooten tegen den stam. Een tweede klom op zijn schouders en stelde zich eveneens rechtstaande op. Zoo klom de een op den ander en werd er een soort ladder gevormd die, dreigend, tot tegen de kruin reikte, waar Jaak verscholen zat.

Nu lachte de ongelukkige man niet meer, maar zette een bedenkelijk gezicht. Hij bezat geen enkel wapen waarmede hij den wolf, die hem aanvallen zou, treffen kon.

De schrik drukte zwaar op Jaak's harte, het angstzweet brak hem uit. Hij zag over de ruggen der naar zijn bloed dorstende dieren een grooten wolf naderen om hem te verscheuren.

In dit oogenblik dacht hij aan zijn broeder.

— Arme Balten ! zuchtte hij. Gij zult mij nooit meer wederzien. De wilde dieren zullen mij malen en verslinden. Nu zult gij niet meer komen aanloopen met een kokenden pot om de gloeiende soep over den kop van den wolf uit te storten.

Nu zag Jaak, als vurige lichten, de oogen van den wolf naderen. Hij hoorde zijn adem hijgen, heet en dampend, hij zag zijn bloedigen muil en in den oppersten nood gilde hij zoo hard hij kon :

— Balten giet ! Giet Balten !

Nu gebeurde er iets wonderbaars. De wolf, waarop al de anderen steunden, en die reeds eenmaal, aan den lijve, ondervonden had wat die kreet beteekende, dacht dat Balten achter den boom verscholen stond, gereed om te gieten.

Hij schrok zoo hevig dat hij zich van onder de ladder loswerkte en op den loop ging. Al de wolven werden van de hoogte naar beneden en ondereen geslingerd, wat niet zonder stukken en brokken gebeurde.

De een brak zijn poot, een ander werden tanden uit den muil gestampt; er werd gehuild, gebruld, gejankt en hier en daar nijdig gevochten.

Een paar, die er ongekwetst uitkwamen, liepen den verrader achterna om hem voor dien vriendendienst feestelijk te kastijden.

Jaak kon nu naar beneden en ging Balten het avontuur vertellen. Meer dan een jaar verliep. De broeders zagen den kwaadaardigen wolf niet meer terug.

Zekeren dag ging Jaak met het vetgemeste varken naar de stad en verkocht het voor veel geld. Vroolijk keerde hij naar huis terug, de vijffrankstukken rinkelend in de zakken. Onderweg werd hij door

roovers aangevallen die hem van zijn geld ontlastten en hem daarenboven in een naast den weg liggend vat staken, waarop zij het deksel vastnagelden.

Daar lag de arme Jaak nu in die vreemdsoortige lijk-kist, eenzaam op een verlaten weg. Roepen hielp niet. Niemand zou hem hooren. In het vat was een opening groot genoeg om er zijn hand door te steken, maar hij bezat geen mes om dit gat grooter te maken.

— Wachten is het eenige wat er op zit ! lachte Jaak. Tijd brengt raad.

Hij lag daar sinds eenigen tijd, toen hij

eensklaps door een dier het vat hoorde besnuffelen. Jaak loerde door de opening en bemerkte denzelfden wolf dien Balten op kokende soep had vergast. Hij hield hem opletten in het oog en toen hij de kans klaar zag greep hij den staart van den wolf en begon luidkeels te schreeuwen :

— Balten giet ! Giet Balten !

De wolf hoorde dien voor hem noodlottigen strijdkreet en zette het op een loopen, het vat meesleurend. Jaak hield stevig den staart vast en hoe harder hij riep : Balten giet ! hoe sneller de wolf draafde. Het vat hotste en botste over den weg, in putten en over bulten, tegen de boomen en steenen, de hoepels losten, de bodems scheurden en het vat lag weldra uiteen.

Nu loste Jaak den staart. De wolf liep, als onzinnig, verder en loopt waarschijnlijk nog.

